

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Jacobi Lobbetii Leodiensis E Societate Iesv, De Fortitvdine Et Constantia Christiana Libri Tres

Lobbet de Lanthin, Jacques

Leodii, 1640

§. 2. Exempla singularis patientiæ in iniuriâ corpori illatâ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49140](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49140)

§. 2.

*Exempla singularis patientia in
iniuriâ corpori illatâ.*

Plin. l.

11. c. 37.

Scitè pronuntiauit Philosophus vnus aliquis, vt speculum oculus est artis, ita oculus speculum est naturæ: quod adeo homini est curæ, vt nihil magis, ideoque si afficiatur malè, si læditur, si eruat, necesse est totum hominem pessimè affici, lædi, ac propè perire. Ex quo id primum confici velim magnæ esse patientiæ oculorum iacturam æquo animo ferre; maioris autem etiam grato, quod illustri exemplo probat Petrus Damianus S. Romanæ Ecclesiæ Cardinalis.

Producit ille in theatrum hominem, cui nescio quis sicarius summa feritate vtrumq; oculum erue-

rat,

rat, damnaratque miserabili cœcitate, à quâ in Monasterium sese recepit, vt qua liceret, & sibi vacaret, atque etiam alijs pluribus officijs Christianæ caritatis, quantum scilicet pateretur oculorum, & lucis, ac solis huius aspectabilis orbitas.

Contigit autem non ita multo post; vt ille ipse sicarius graui, ac diuturno oppressus morbo in Monasterium deferretur, eo quippe hominem redegerat egestas, & miseranda morbi vis, atque impotentia, à qua dum in lectulo iacens deportatur, secum ipse cogitare cœpit, non dico quibus oculis, sed quo animo eum ferret, quo irarum æstu, quo impete iustæ vltionis ille ipse, quem suo vitio, atque immanitate cœcum fecerat. Nimirum expectabat omnino, verebaturque;

S

turque;

turq; ne in frontē, in oculos inuolaret, pœnâq; damnaret talionis. Et certē eam expetebāt per summum scelus erepti oculi, & gratissima lucis huius vsura crudeli facinore sublata. Secus tamen accidit; stupendo profecto Christianæ caritatis prodigio. Vbi enim hostem suum adesse sensit cœcus ille noster, vt inter egrorum iaceret agmina prope ab omnibus depositus, rogauit impensissimè Cœnobij Præsidentem, vt sibi liceret ei quale posset obsequium deferre; nihil eo sibi gratius. Hic primum herere, ac mirari Præsides, deinde mirum quantum extollere exinuiam viri caritatem, denique & ei benignius annuere. Hic voti sui compos cœcus noster se se prope alijs omnibus expedire, vt huic vni vacaret quam maximè, seque

sequē totum impenderet; & certē omnes omnino corporis partes impendit: (si modo oculos excipias) si enim pro ægro curando huc illucque discurrendum erat, ibat ille, redibatque sedulus; si ministrandum, si potus, si cibus porrigendus, & hunc, & illum porrigebat officiosa manus, & longē magis officiosus animus ad spectantium stuporem, & tantæ pietatis miraculum. Nimirum illi cœco mens erat bene oculata, & perspicax animus, cui lucem altiore ad-
diderat omnimoda iniuriarum obliuio, longaque patientia: quam etiam in simili casu, dissimili tamen fortunâ suspexit, & amavit Bohemia.

Mortuo Boleslao tertio sceptrū tenuit Hiaronirius multū ab exte-
ris,

teris, domesticisq̄ue exagitatus, maximè vero ab Vdalrico fratre, què tamen ipse per summã indulgentiam etiam Regni consortem admiserat. Verum vt insolens, & indomita semper ambitio, Vdalricus Hiaromirium dominationis amplissimæ socium nõ tulit, sed etiam per summum nefas oculis orbatum, Regnoq̄; exutum in ordinem redegit; vt sceptrum regeret ipse solus: & vero rexit aliquamdiu, nec omnino infœliciter, tandemq̄; & regno, & fatis cessit, relicto etiam tũ Hiaromirio superstite: qui quo in fratrem esset animo, qua pietate, qua iniuriarum obliuione fatis ostendit: Nullum certe habuit Bohemia spectaculum illustrius Hiaromirij in fratrem emortuum caritate. Stetit enim hic exoculatus ad

Iulius
Solimanus in
elogijs
Reg.
Bohem.

fratris cadauer, manu inque in illud cum extendisset. Sine, inquit, Vdalrice vltimum te tangam, quem videre non possum. Nunquã grauior oculorum iactura mihi visa est, quam hodie. Tuum funus exequor sine lacrymis. Quanquam, qui per oculos nequit erumpere, grauius cor premit dolor: carior mihi oculis fuisti, dum oculos habui, postquam voluisti me oculis carere, corde cariorẽ habere cœpi. Tuum imperium oculos mihi eripuit, corde me sponte meã priuauit, volui esse tuum, ac æternum hoc volo. Post hæc in extincti fratris amplexum corruit, attonitis eo amoris spectaculo, ac propè miraculo cœteris. Et iure sane meritissimo, quo enim humana ingenia studiosius ambire solent imperia, eo impotentius

278 DE FORTITVDINE
potentius ab ijs seu dolo, seu etiam
vi detrudi se patiuntur.

Spectasti, beneuole Lector, quid
in purpurâ, sceproque potuerit in-
signis quædam iniuriarum toleran-
tia, attende quid in infulâ, pedoque
pastorali.

Venustanus Toscaniæ guberna-
tor, sub Imperatore Maximiano,
homo ad omnem immanitatem
natus, S. Sabino Episcopo ambas-
manus iusserat amputari, duosque
eius Diaconos Exuperantium, &
Marcellum è medio per extrema
supplicia tolli, cum ecce Deus qui
sceleri puniendo semper inuigilat,
impio Præsidi acerrimum oculis
malum immittit, foedamque luem
à quâ illi extingui penitus, ac peri-
re. Eâ doctus, victusque tyrannus
ad Sanctum Episcopum, velut ad
asylum

asylum recurrit, ut tanto malo re-
 medium faciat. Annuit pius Præsul
 Sabinus, nec iam manus, sed trun-
 ca brachia, & adhuc recenti cruore
 manantia in cælum tollit, Deum-
 que orat, atque exorat, suisque pre-
 cibus Venustano oculos reddit, a-
 missamque lucis huius usuram, nec
 eam tantum, sed & à superis fidem
 ei impetrat, ceu bonæ mentis ocu-
 lum. Ita viri sancti non solum æ-
 quâ mente illatas corpori iniurias
 tolerare norunt, sed & malefacta
 benefactis compensare, exemplo
 scilicet Seruatoris, qui, ut ait Diuus
 Ambrosius, *Cum posset ulscisci, ma-*
luit immolari, cum fulmina de cæ-
 lo, superisque sedibus deuocare, &
 in scelerata capita iacere, maluit il-
 lud emittere in pacatiores auras, æ-
 ternique Patris aures. *Pater dimitte*
S 4 illis,

Sur. 30.
 Decēb.
 Baron.
 anno.
 Christi.
 301.

1. Ep. 2.

280 DE FORTITVDINE
illis, quia nesciunt quid faciunt. O
verbum magnæ dulcedinis, magni
amoris, & inenarrabilis caritatis:
exclamat D. Ambrosius.

Serm.
de Pas-
sione.

§. 3.

*De iniuria quæ vitam nostram, aut
propinquorum impetit.*

CVM animanti vitâ nihil ferè
carius sit, eam omni ope, ni-
suque tuetur, vbi aduersa vis incur-
rerit: quod si hanc nec eludere pos-
sit, nec frangere: pro summâ habet
iniuriâ ei cedere, & (quod longè
carissimum est) spiritum dare, ac-
que per nefas effundere. Et quia in
eo impetitur, summeque læditur
ius, quod cuique relictum est ad
vitam omni ratione, modoque con-
seruandam: fit vt eam quoque in-
iuriâ remittere, eximię cuiusdam,
ac